

CANÇONS D'AMOR I ANARQUIA

Producciones Kilimanjaro S.L.

Amb la participació de:

BarnaSants

Club Tenco - Cose di Amilcare - Somnis Films

Índex de continguts

1. Story line	2
2. Personatges i tractament	2
3. Guió	3
4. Currículums	9

1. Story Line

Cançons d'amor i anarquia repassa cronològicament alguns dels esdeveniments històrics més significatius de la causa anarquista. Cada esdeveniment té una cançó, tot recreant els concerts celebrats al Teatre Joventut de L'Hospitalet i al Teatro del Casino de Sanremo.

2. Personatges i tractament

Els **Personatges** són els propis cantants, la semblança dels quals també afegim en la mateixa escaleta incloent cv de qui es pot considerar l'ànima dels dos concerts, Joan Isaac.

El **Tractament** narratiu del documental és recrear i unir en un mateix muntatge els dos concerts celebrats sota el mateix títol *Cançons d'amor i anarquia*, un a L'Hospitalet el 2 de març de 2014 i l'altre a la localitat italiana de Sanremo el 3 de maig del mateix any.

L'estil narratiu és presentar les cançons amb una introducció del fet anarquista que l'ha promogut amb dibuixos i imatges fixes i en moviment de l'època (tal com expliquem a l'escaleta de guió amb una petita mostra) i en el muntatge de la pròpia cançó alternar la interpretació del cantant als dos concerts, per tal de crear una mateixa cançó cantada en dos espectacles diferents.

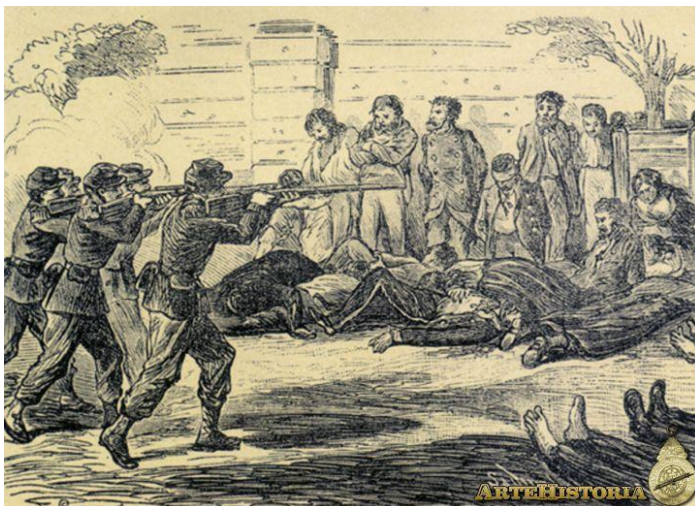
Quan el cantant és diferent però canta la mateixa cançó, un a L'Hospitalet i l'altra a Sanremo, aquest muntatge alternatiu assoleix una proporció encara més interessant, fusionant els dos espectacles en un de sol i la pel·lícula adquireix una personalitat pròpia al marge dels concerts que l'han originat.

3. Guió

La pel·lícula s'inicia amb dibuixos i imatges de la època que recreen els esdeveniments del moviment anarquista amb un narrador que els situa en el seu context històric. Aquests fets són els que donen peu a les cançons del concert, i per tant del nostre documental.

Així, comencem amb la **Comuna de París**: Davant les difícils condicions derivades dels danys de la guerra contra els prussians, el **28 de maig de 1871** el poble de París es rebel·la davant la ineficiència dels polítics instal·lant la comuna, on agafen el poder les classes més pobres de la ciutat. Després de quaranta dies el govern passa a l'atac i el general Mac Mahon, repetidament derrotat en les batalles contra els prussians, tracta de reconquerir als ulls de la burgesia nacional, desitjosa de venjança, el prestigi perdut a la guerra. Ho fa esclafant amb sang l'experiència de la Comuna amb una setmana que serà recordada com "la setmana sanglant". Es combat pels carrers i l'exèrcit afusella indiscriminadament homes, dones i velles. En una sola setmana moren quasi trenta-mil persones.

Aquests fets són il·lustrats per **Joan Isaac** i **Peppe Voltarelli** amb la cançó "La semaine sanglante".

El 4 de maig de 1886 explota una bomba al Haymarket Square de Chicago durant una manifestació sindical en la que es reclamava la jornada laboral de vuit hores. El primer de maig s'organitza una gran vaga i el tercer dia la policia ataca sense previ avís amb el resultat de dos morts i diversos ferits. Amb la plaça plena de gent, els sindicats convoquen una manifestació pel dia següent. Explota una bomba contra la policia i s'inicia un tiroteig entre manifestants i forces de l'ordre, es produeixen onze morts, set d'ells policies, i diversos ferits. No va ser possible saber qui havia llençat la bomba, però vuit anarquistes, quasi tot alemanys, van ser acusats i condemnats sense cap prova. El governador d'Illinois commuta tres de les penes de mort per cadena perpètua, però els altres acaben a la forca i són recordats com els "màrtirs de Chicago". Sis anys després, el nou governador, reconeix la innocència de tots ells.

Aquests fets són recordats per la cançó "**Eight hour day**" interpretada per **Wayne Scot**.

A Bolonya el 20 de juliol de 1893 un ferroviari llança la seva locomotora a tota velocitat contra un tren de luxe causant una catàstrofe sense morts.

Aquest fet insòlit el recorda "**La Locomotora**" interpretat per **Silvia Comes**.

Al gener de 1985 quinze anarquistes italians refugiats són expulsats de Suïssa.

Aquest fet és recordat a la cançó "**Adio Lugano Bella**" per **Joan Isaac** i **Olden**.

El 25 de maig de 1901 es funda a Buenos Aires la FORA (Federación Obrera Regional Argentina).

Aquest fet és homenajat amb la cançó "**Verbena Anarquista**" per **Silvia Comes** i **Juan Carlos Biondini**.

Buenos aires, 14 de novembre de 1909: l'anarquista Simón Radowitzky mata el coronel Ramón Falcón durant les manifestacions de protesta del primer de maig de 1909 a la capital argentina. El coronel Ramón Falcón ja era cèlebre per la seva activitat repressiva contra els treballadors, havia carregat contra els manifestants provocant la mort de vuit persones i més de 100 ferits i havia tancat tots els locals de FORA convençut de l'existència d'un complot rus-jueu. L'anarquista jueu d'origen rus Simón Radowitzky, operari del ram del metall, va assassinar Falcón amb una rudimentària càrrega de dinamita i es va salvar de la pena de mort gràcies a la seva minoria d'edat.

Aquests fets són cantants per l'argentí **Juan Carlos Biondini** amb la cançó "**Este y aquel**".

SIMON RADOWITZKY

1909 - 2009

LA REPRESIÓN CONTINÚA
LA RESISTENCIA TAMBIÉN

ACTO PÚBLICO

Micrófono abierto
Música en vivo
Mesa de propaganda
Serigrafía, Estampamos
tu remera

Sábado 14/11 16Hs Parque Lezama
(Defensa y Brasil)

Sociedad de Resistencia Oficios Varios Capital

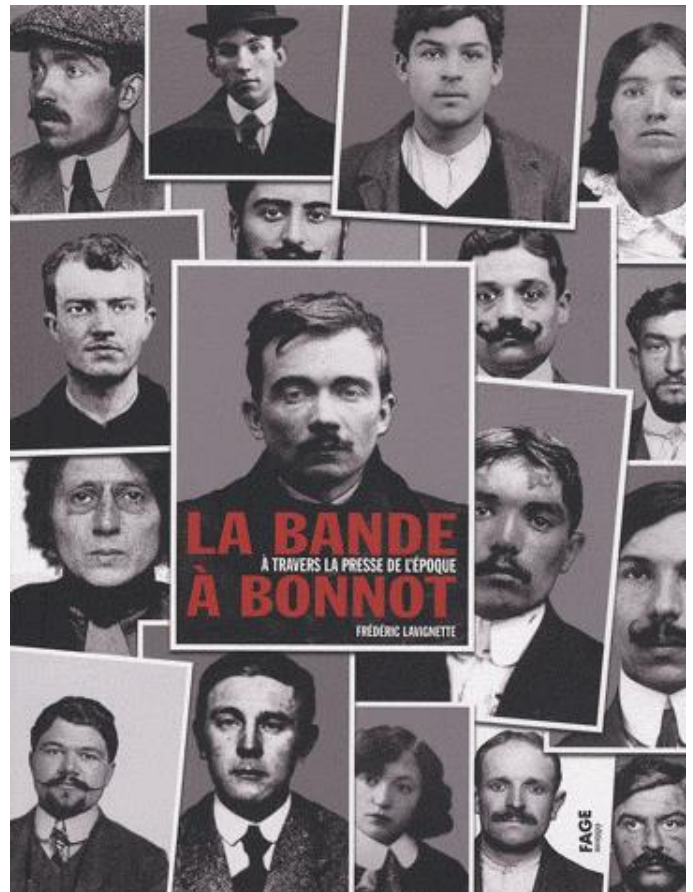
F.O.R.A. - A.I.T.

L'1 de novembre de 1910 es funda a Barcelona la CNT.

Aquest fet és cantant per **Joan Isaac** i **Peppe Voltarelli** amb **"Les Anarchistes"**.

El 21 de desembre de 1911 es produeix a París el primer robatori de la banda Bonnot, amb la que va trobar una àmplia difusió el terme "il·legalisme anàrquic". Bonnot introdueix l'ús del cotxe en els robatoris i aquesta novetat, unida a la violència dels protagonistes ocupa les portades de tots els diaris. El seu períple no dura gaire més de tres mesos. Bonnot mata un inspector de policia i s'atrinxera a una casa de camp. Per la seva captura arriben cinc-cents homes armats, gendarmes, exèrcit, i fins i tot caçadors locals. Hi assisteixen fotògrafs, camerògrafs i milers de persones hi acudeixen amb tots els mitjans, públics o privats. Va ser capturat, però no viu.

Aquests fets són recreats amb **"La Bande à Bonnot"** per **Anna Roig**.

L'activista anarquista i cantautor Joe Hill és afusellat a Salt Lake City el 19 de novembre de 1915. El sindicat anarquista de la indústria Workers of the World, integrat quasi exclusivament per immigrants amb escassa coneixença de la llengua anglesa, introdueix tècniques de propaganda desconegudes, utilitzant, fins i tot, el còmic o la cançó. L'experiment resulta exitós. El més famós dels cantants militants del sindicat és un immigrant suec, que utilitza el nom anglès de Joe Hill i que gràcies a les cançons es converteix en un activista i propagandista extraordinari. El 12 de gener de 1914 és arrestat a Salt Lake City, capital de l'estat d'Utah, per un obscur assumpte lligat a l'assassinat d'un adroguer i el seu fill. El procés és absolutament irregular i ple d'ombres i l'ambient local és particularment hostil al sindicat. El mateix governador declara que vol eliminar aquests elements fora de la llei i Hill és condemnat a mort. Peticions internacionals demanen la gràcia i també el president dels Estats Units retarda dues vegades l'execució. Joe Hill continua la seva lluita fins i tot a la presó. A la seva última carta escriu:

"No em ploreu, organitzeu-vos!"

Wayne Scott canta el tema "Joe Hill".

El 17 de maig de 1923 a León, es produeix la primera acció de Los Solidarios.

Aquest fet és recordat amb **“Història de tres amigos”** per **Dani Flaco**.

Al febrer de 1926 Durruti, Ascaso i Jover, perseguits per la policia argentina, fugen de Montevideo cap Europa

Aquest fet és interpretat per **Juan Carlos Biondini** amb la cançó **“El Señor Buenaventura”**.

Els anarquistes immigrants italians, Nicola Sacco i Bartolomeo Vanzetti són executats el 23 d'agost de 1927 als Estats Units acusats de l'assassinat d'un caixer i d'un vigilant i del robatori de més de 15.000 dòlars d'una fàbrica de sabates. La vista oral es va celebrar a Dedham al 1921, l'Estat va basar la seva acusació en dues proves que molts consideraven insuficients: Sacco tenia una pistola igual que la utilitzada als assassinats i els acusats van ser detinguts quan es trobaven en un garatge tractant de recuperar un cotxe que s'havia vist a les proximitats del lloc on es van produir els fets. Quan el jurat va pronunciar el veredict de culpabilitat, s'inicia la protesta de socialistes, radicals i intel·lectuals de tot el món, que afirmaven que els dos homes havien estat condemnats pel simple fet de ser immigrants i anarquistes. Els anys següents es van interposar diversos recursos que van ser denegats. Al 1925, Celestine Madeiros, reclus condemnat a mort per un altre assassinat, va confessar haver format part de la banda que va cometre els delictes atribuïts a Sacco i Vanzetti. Tot i així aquests van se executats a la cadira elèctrica. Cinquanta anys després el governador de Massachusetts, va rehabilitar la memòria dels dos italians reconeixent que eren innocents.

Aquests fets són recordats a la cançó **“Sacco i Vanzetti”** interpretada per **Olden i Joan Isaac**.

A Barcelona el 21 de juliol de 1936 es forma el Comité de Milicias Antifascistas. La FAI i la CNT són les forces més influents. El Comité es proposa restablir l'ordre públic, organitzar la producció i la distribució dels aliments i, al mateix temps, crear un exèrcit pe defensar Barcelona i alliberar Saragossa.

L'Himne **“A las Barricadas”** és cantat per **Joan Isaac, Wayne Scott, Silvia Comes, Olden, Juan Carlos Biondini, Anna Roig, Dani Flaco, Peppe Volatrelli i Jaume Arnella**.

L'anarquista català Quico Sabater és assassinat a Sant Celoni el 5 de gener de 1960 després d'una èpica persecució.

Aquests fets són cantants al **"Romanço de Quico Sabater"** per **Jaume Arnella**.

París, 3 de Maig de 1968: comença el denominat Maig Francès.

Aquests fets són cantants a **"Canzone del Maggio"** per **Anna Roig, Joan Isaac i Olden**.

Salvador Puig Antich és executat a la presó Model de Barcelona el 2 de març 1974.

Joan Isaac ho commemora amb la seva emblemàtica cançó **"A Margalida"**.

El final del nostre documental sobre aquests espectacles acaba amb el tema musical **"Here's to you"** interpretat per tots els artistes que han actuat al concert.

4. Currículums

Carlos Benpar, director del documental

Nascut a Barcelona el 13 de novembre de 1948. Ha obtingut el *Premi Goya 2007* de la Academia del Cine Español a la *Millor Pel·lícula Documental* per “**Cineastes en acció**” i l’any anterior va obtenir el mateix guardó per “**Cineastes contra magnats**”.

Les dues pel·lícules han estat guardonades amb el *Premi Barcelona* (ara anomenat *Premi Gaudí*) a la *Millor Pel·lícula Documental* de la indústria catalana, i “**Cineastes en acció**” va obtenir també la *Medalla del Círculo de Escritores Cinematográficos* i el *Premi especial de Egeda a la Millor Pel·lícula Documental estrenada al 2006*.

“**Cineastes contra magnats**” i “**Cineastes en acció**”, que Carlos Benpar ha produït i dirigit –escrivint el guió amb col·laboració amb Ferràn Alberich– són dos assaigs cinematogràfics que recuperen l’esperit de treballs anteriors en defensa de la lluita que els directors del món sencer mantenen davant la manipulació que el medi cinematogràfic i audiovisual fa de l’obra cinematogràfica.

Els inicis de Carlos Benpar al cinema van ser a través del Cine Club Montseny (1965-1970) al temps que feia de meritori dels directors Florestano Vancini (*Los largos días de la venganza*) i Josep María Forn (*La respuesta i M’enterro als fonaments*).

El 1968 va començar el rodatge del seu primer llargmetratge titulat ***Soplo de esplendor***, que no finalitzaria fins al 1973. Aquesta pel·lícula inclou un migmetratge realitzat entre 1968 i 1970 titulat *El hachazo*, que es pot considerar un precedent de les pel·lícules amb les que va obtenir els Goya.

Soplo de esplendor va ser presentat al Festival Internacional de Cinema de Locarno de 1974. També ha dirigit els films: **Capità Escalaborns** i **Escapada Final (Scapegoat)** a partir d’històries pròpies, **De mica en mica s’omple la pica** sobre la novel·la de Jaume Fuster, **El caçador furtiu** sobre “*Bel Ami*” de Guy de Maupassant, **La veritat oculta** sobre els contes de Pere Calders, **El jovencito Drácula** a partir dels personatges de Stoker, **¿Dónde se nacionaliza la marea?** segons la història viscuda per la pròpia protagonista de la pel·lícula, **La venjança del proscrit**, assaig rodat a les localitzacions de les pel·lícules mítiques de la seva infància, **Al final de la vida**, documental íntim sobre la seva mare que només es projecta anualment el 26 de febrer i el curtmetratge documental sobre la ciutat on va néixer Orson Welles titulat **O. W. Kenosha**. El seu últim treball és el llargmetratge **El gènere femení**, que ha escrit, dirigit i produït per a Produccions Kilimanjaro.

També ha realitzat cinc curtmetratges i el vídeo titulat **Is That Mine?**, com a denúncia de les manipulacions que la televisió i els mitjans de comunicació audiovisual sotmeten el cinema. En aquesta mateixa actitud militant va escriure el llibre **Cineastes contra Magnats**, que va servir de base a l’Exposició que, amb aquest mateix títol, va tenir lloc de setembre de 1999 a gener de 2000 al Museu del Cinema de Girona, i els dos llargmetratges ja citats.

És guionista i director de l'episodi **Reportatge del monument de Sonilles** de la sèrie de TV3 "Cròniques de la veritat oculta" basada en contes de Pere Calders, i productor dels films **El domini dels sentits**, llargmetratge compost per cinc episodis dirigits per cinc noves directores catalanes, **Tomándote**, dirigit per Isabel Gardela i **La segona pàtria**, dirigit per David Pallarès en coproducció amb Zabriskie Films.

També per a Produccions Kilimanjaro, companyia de la qual és soci fundador, va idear i coproduir una sèrie de tretze capítols per a TV3 entorn els signes del zodíac amb el títol "Sota el signe de...", dirigint l'episodi **L'àngel i l'Escorpió**.

Ha publicat dos llibres sobre l'obra dels cineastes Nicholas Ray i Rovira Beleta.

Al 2013 la Filmoteca de Catalunya edita el llibre escrit per Antoni Llorens **El refugi dels apatxes** que analitza la seva biografia i pel·lícules.

Filmografia

Llargmetratges

<u>Soplo de Esplendor</u> , 1968-73	Director, Guionista i Actor
<u>El Jovencito Drácula</u> , 1975	Director i Actor
<u>De Mica en Mica s'omple la pica</u> (<u>Dinero Negro</u>), 1977-83	Director i Guionista
<u>Escapada Final (Scapegoat)</u> , 1981-83	Director, Guionista i Productor
<u>La Veritat Oculta</u> , 1986	Director, Guionista i Productor
<u>Capità Escalaborns</u> , 1990	Director i Guionista
<u>El Caçador Furtiu</u> , 1993	Director, Guionista i Productor
<u>El Domini dels Sentits</u> , 1996	Productor executiu
<u>TomándoTe</u> , 1999	Productor
<u>Cineastes contra Magnats</u> , 2003/04	Director, Guionista i Productor
<u>Cineastes en Acció</u> , 2003/05	Director, Guionista i Productor
<u>La venjança del proscrit</u> , 2007	Director, Guionista i Productor
<u>Al final de la vida</u> , 1992/2008	Director, Guionista i Productor

<u>La segona pàtria</u> , 2009	Coproductor
<u>¿Dónde se nacionaliza la marea?</u> , 2010	Director, Guionista i Productor
<u>El gènere femení</u> , 2010	Director, Guionista i Productor
<u>Cançons d'Amor i Anarquia</u> , 2014-15	Director

Curtmetratges

<u>Tom y las moscas</u> , 1970	Director i Productor
<u>La Forma Ovalar</u> , 1970	Director i Productor
<u>6 de Maig, Blaugrana al vent</u> , 1978	Director i Productor
<u>Un adios a Steve McQueen</u> , 1980	Productor
<u>Moment Crític</u> , 1984	Director, Guionista i Productor
<u>Otra página de la vida</u> , 1984	Director, Guionista i Productor
<u>(Bones Intencions)</u>	Productor
<u>El Sistema Robert Hein</u> , 1986	Productor
<u>Redacció</u> , 1987	Productor
<u>El centre del món</u> , 2000	Productor
<u>Baidefeis</u> , 2008	Productor
<u>O. W. Kenosha</u> , 2009	Director, Guionista i Productor

Televisió

<u>Reportatge del Monument de Sonilles</u> , 1996 (de la sèrie "Cròniques de la Veritat Oculta")	Guionista i Director
<u>L'Àngel i l'Escorpió</u> , 1999 (de la sèrie "Sota el Signe de...")	Guionista i Director del episodi i Productor Executiu
<u>Psiquiatres, psicòlegs i altres malalts</u> , 2008 Pel·lícula per a televisió	Coproductor

Vídeos

Bicefal, 1986

Co-Realitzador

Is That Mine?, 1987

Realitzador

Llibres

Nicholas Ray

Ediciones J.C., 1986
2na. Edició 2005

Cineastes contra Magnats

Ixía Llibres, 1991

Rovira-Beleta, el cine y el cineasta

Laertes S.A. de Ediciones, 2000

Col·laboracions

Denver (Carles Balagué, 1980)

Actor

La ràdio folla (Francesc Bellmunt, 1986)

Co-guionista

Joan Isaac, intèrpret principal dels dos concerts

Nascut a Esplugues de Llobregat el 17 de setembre de 1953.

Entre els anys 1969 i 1972 va formar part del grup musical *Nosaltres*, i va aconseguir ser el segon classificat, darrere de Ramon Muntaner, en el II Certamen Promoció de Noves Veus de La Cova del Drac. El 1973 s'independitza del grup, i comença la seva carrera musical en solitari.

La producció artística de Joan Isaac es veu influenciada en els seus primers anys per grans poetes en llengua catalana, com ara, Joan Salvat-Papasseit, Josep Carner, Miquel Martí i Pol i Jaume Vidal Alcover, i més tard per poetes francesos com, per exemple, Paul Verlaine, Arthur Rimbaud i Louis Aragon. Alguns dels seus primers enregistraments inclouen poemes d'aquests autors. Josep Maria Espinàs i Joan Ollé el recolzen i l'assessoren literàriament en els seus començaments, quan va tenir la seva importància l'experiència d'actuar a la ciutat de Lisboa, a mitjans dels anys 70, poc després de la revolució dels clavells, al costat de José Afonso i altres artistes portuguesos.

La seva producció discogràfica s'inicia el 1974-75, quan Edigsa publica les seves primeres cançons en dos singles, el primer on s'inclouen les *I som tu i jo* i *Rèquiem*, i el segon que conté *Ai amic* i *Però no em robareu la força*.

El 1975 es publica el seu primer LP, també amb Edigsa, que es titula *És tard*, amb arranjaments de Manel Camp. Coincideix amb l'any de publicació d'altres joves autors: Marina Rossell i Ramon Muntaner, una nova generació de creadors en el marc de la Nova cançó, que segueixen les passes de Els Setze Jutges.

El 1977 es publica el seu segon LP, *Viure*, en el segell Ariola, que inclou una traducció dels textos al castellà, realitzada per l'escriptor gadità José Manuel Caballero Bonald. En aquest treball s'enregistra per primer cop la seva cançó més emblemàtica: *A Margalida*, que ha esdevingut una cançó molt popular a Catalunya, i ha arribat a ser tot un himne contra la pena de mort. El text està inspirat en l'execució del jove anarquista català Salvador Puig Antich, el 1974, a la presó Model de Barcelona. Aquest LP es va publicar en format CD el 2007.

El seu tercer LP, *Barcelona, ciutat gris*, neix l'any 1980, també publicat per Ariola. És en aquest treball on es veu clarament la seva atracció per la *chanson*, la cançó francesa, en què dedica un tema a Jacques Brel: *Amic Jacques* i també inclou una versió de *El desertor* de Boris Vian. En aquest disc hi col·labora Francesc Pi de la Serra.

El seu següent treball surt al mercat quatre anys més tard, de nom *Inesperat*, publicat per la companyia Philips, i on col·laboren Luis Eduardo Aute i Olga Román. Amb aquest disc, Joan Isaac desapareix de l'escena musical catalana per decisió pròpia, per

diferents circumstàncies i pel desinterès de la indústria discogràfica per la cançó d'autor en català i per la manca de suport, tant social com de les institucions culturals.

Catorze anys després, Joan Isaac reprèn la seva carrera artística; encara que allunyat dels escenaris, no deixa mai de compondre i el 1998 publica *Planeta Silenci*, amb Stres Music, i arranjaments de Manel Camp i Joan Garrobé, disc que presenta a L'Espai de Barcelona. S'inclouen en aquest treball vuit cançons inèdites i recupera vuit dels seus clàssics, com ara *A Margalida*. Aquest nou disc és valorat per la revista *Enderrock* com el millor disc de cançó en català d'aquell any.

La carrera de Joan Isaac continua amb la publicació l'any 2000 del CD *De vacances*, amb tots els temes amb lletra i música de l'autor, i producció musical de Manel Camp, disc on enregistra una de les seves millors cançons *Gràcies vida, gràcies*. Aquell mateix any participa com a artista convidat, per primer cop, al festival Tenco de San Remo, fundat el 1972 en homenatge al cantautor italià Luigi Tenco, un dels festivals de més renom de la cançó d'autor d'Itàlia i d'Europa.

El 2002 amb el segell Discmedi publica *Joies robades*, una obra formada per grans cançons d'importants autors i que són recuperades i adaptades al català per Joan Isaac; té la particularitat que hi participen alguns dels autors originals, que acompanyant Isaac en català, entre ells Silvio Rodríguez, Luis Eduardo Aute, Alejandro Filio, Joan Manuel Serrat i els italians Roberto Vecchioni i Mauro Pagani.

El 2004, també amb Discmedi, publica una obra pels seus primers cinquanta anys, trenta-cinc dels quals, dedicats a la música. El projecte es diu *Només han passat cinquanta anys*, i el disc es presenta i d'enregistra en directe al Teatre Nacional de Catalunya amb la col·laboració de Maria del Mar Bonet, Manel Camp, Jordi Vilapinyó, Moncho, Roberto Vecchioni i Mauro Pagani, entre d'altres artistes. En aquest disc s'hi inclou un homenatge a la cançó italiana i a un dels seus més grans representants, Paolo Conte, amb una versió d'Azzurro.

Joan Isaac va ser premiat per la Academia de las Artes y las Ciencias de la Música a la IX Edició dels Premis de la Música que va tenir lloc el 2005, per la millor cançó en català de l'any, per la cançó *El pare*, que va escriure per ser cantada per Dyango.

El 2006 publica *De Profundis*, un disc inspirat en l'obra homònima d'Oscar Wilde. Ambdues coincideixen en la recerca interior de l'ésser humà. També el 2006 a Caracas i el 2007 a Barcelona, Joan Isaac va unir la seva veu a la del cantautor veneçolà Henry Martínez, en un espectacle titulat "Entremares", un pont entre cultures, la unió de dos mars, el Mediterrani i el Carib, mitjançant les cançons i la poesia. A *Entremares* els va acompanyar una de les veus més importants de la cançó de Veneçuela, Cecilia Todd, acompanyats tots pel piano de Manel Camp i per Otmaro Ruíz.

El 2007 enregistra el disc *La vida al sol*, amb un grapat de cançons del particular univers íntim de l'autor, que sovint és el retrat d'una societat que necessita paraules que recuperin oblidats i records. Al gener de 2008 s'edita el seu disc *La vida al sol*, que presenta a l'Auditori de Barcelona el 18 de gener de 2008.

El 2009 publica el disc *Auteclàssic*, amb l'adaptació al català d'alguns temes de Luis Eduardo Aute, i la col·laboració en algunes cançons del mateix Aute, i amb adaptacions de les lletres realitzades per Miquel Pujadó i Joan Isaac. El 2011 noves composicions intimistes del cantautor d'Esplugues editades al disc *Em declaro innocent*.

El 2012 una bona selecció dels seus temes clàssics acompanyat i en homenatge als pianistes que han treballat amb ell en la seva carrera artística, un disc doble anomenat *Piano, piano* editat per Discmedi, el disc va ser presentat en estrena en concert el 16 de juny de 2012 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell.

Coincidint amb el seu 60è aniversari el 2013 es presenta el llibre *Joan Isaac: Bandera negra al cor* (Editorial Milenio) de l'escriptor gadità Luis García Gil, un estudiat repàs de la seva trajectòria artística i la seva obra.

Wayne Scott

Artista polifacètic d'origen britànic resident a Barcelona que combina el seu treball musical amb diverses activitats que van des de realitzador cinematogràfic de documentals fins a la seva "Performance de Wind Man" a les Rambles-.

Olden

Cantant i compositor italià que després de les seves experiències a bandes de pop-rock centra el seu treball en temes sincers i melancòlics al mateix temps que tendres i crítics.

Sílvia Comes

Nascuda al Prat de Llobregat va col·laborar amb la Cia. Teatre Kaddish cantant al poeta Luis Cernuda, va acompanyar a Lluís Llach a les gires *Un núvol blanc* i *Un pont de mar blava* fins que va formar dúo amb Lídia Pujol gravant diversos discs amb poemes musicats de Jaime Gil de Biedma entre d'altres. També ha participat a espectacles de teatre i concerts col·lectius com l'homenatge a Carles Sabater així com arranjaments de *Sopa de Cabra* o Luis Eduardo Aute. Al 2007 va editar el seu primer disc en solitari titulat *Faro* i va participar a l'homenatge col·lectiu a Lluís Llach interpretant el tema *Amor particular*. Al 2013 guanya el Premi Festival BarnaSants i obre el Festival Womad de Càceres.

Juan Carlos Biondini

Guitarrista i cantant argentí i compositor de varies cançons com "Cencius", "Las chicas de la noche", "La Luna" "Afortunadamente", "La caída" i "Scirocco".

Anna Roig

Compositora i vocalista catalana que combina perfectament el català i el francès. Va recórrer la geografia catalana i francesa fent versions i adaptacions d'un ampli repertori de temes, fins que va emprendre un projecte propi sota el títol "Anna Roig i l'Ombre de ton chien".

Jaume Arnella

Cantant i folklorista nascut a Barcelona. Va començar al 1967 amb Grup de Folk fent-se popular amb les cançons "Les rondes de vi" i "La timba de les cartes". Funda el grup Els Sapastres amb el que enregistra "Canciones del amor prohibido" i "Els timbalers". I publica dos àlbums d'espirituals negres amb la Coral Sant Jordi. També funda la Cobla Cotó Flux basant-se en la tradició més genuïnament catalana i sent l'origen de l'Orquestrina Galana. Empren una nova aventura dedicant-se a cantar romanços populars utilitzant dibuixos i altres accessoris i col·labora en totes les edicions del cicle Tradicionàrius. Al 1991 rep el Premi Nacional de la Música, al 2001 la Creu de Sant Jordi i al 2003 el Premi d'Actuació Cívica de la Fundació Lluís Carulla.

Dani Flaco

Cantant català que es va iniciar a bandes com Camàlics o Moussa per emprendre després una carrera en solitari amb diversos concerts per varis locals de Barcelona fins que al 2006 llança el seu primer disc amb el títol "Salida de Emergencia". Li segueixen "Fuerzas de Flaqueza", "Xarnego", "Secretos de "Sumario", "Cada vez más flaco" i "Versos y Madera".

Servei de premsa

Aloma Vilamala i Núria Olivé
COMEDIA. Comunicació & mèdia sl
C/ Bertran 18-20, sobreàtic. 08023 Barcelona
T. [00 34] 933 10 60 44 · 932 95 56 34
M. [00 34] 691 836 408
avilamala@comedianet.com
nolive@comedianet.com
www.comedia.cat